

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia WSA Tomasz Wykowski (spr.)

Sędziowie: sędzia WSA Joanna Borkowska

sędzia WSA Grzegorz Rząsa

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2022 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi Stowarzyszenia Dolina Królewska z siedzibą w Gdańsku, Małgorzaty Rąbalskiej i Włodzimierza Rąbalskiego

na decyzję Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska

z dnia 3 marca 2022 r., nr DOOŚ-WDŚZOO.420.20.2020.KM/KB.26

w przedmiocie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia

oddala skargi.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

Natalia Borkowska

Starszy Referent

U Z A S A D N I E N I E

I. Zaskarżoną do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (dalej „Sądu”) decyzją z dnia 3 marca 2022 r. nr DDOŚ-WDŚZOO.420.20.2020.KM/KB.26 (dalej „zaskarżoną decyzją” albo „decyzją odwoławczą”) Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska (dalej „GDOŚ” albo „Organ”), po rozpatrzeniu odwołań szeregu osób, w tym odwołań Stowarzyszenia Dolina Królewska (dalej „Stowarzyszenie”) oraz Małgorzaty i Włodzimierza Rąbalskich (dalej „Skarżący M.W.R.”) od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku (dalej „RDOŚ”) z dnia 23 grudnia 2019 r., znak: RDOŚ-Gd-W00.4207.15.2017.AT.40, określającej środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa ulicy Nowej Politechnicznej w Gdańsku z wyłączeniem tramwaju w Aleję Grunwaldzką na wysokości ul. Bohaterów Getta Warszawskiego według wariantu fioletowego 1” orzekł w następujący sposób:

1) uchylił (pkt 1 – 18 decyzji GDOŚ):

(-) pkt 1.2.6, 1.2.7, 1.2.8, 1.2.19, 1.2.30, 1.2.32, 1.2.36, 1.2.37, 1.3.7, 11.1, IL2, III, V oraz pkt IV decyzji RDOŚ i orzekł co do istoty sprawy,

(-) pkt 1.2.25, 1.2.27, 1.3.2 oraz pkt „Warunki Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Gdańsku” i umorzył postępowanie w powyższym zakresie;

2) w pozostałej części utrzymał decyzję RDOŚ w mocy (pkt 19 decyzji GDOŚ).

II. Stan sprawy, poprzedzający wydanie przez GDOŚ zaskarżonej obecnie decyzji odwoławczej, przedstawia się następująco:

1. Postępowanie w przedmiocie określenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa ulicy Nowej Politechnicznej w Gdańsku z wyłączeniem tramwaju w Aleję Grunwaldzką na wysokości ul. Bohaterów Getta Warszawskiego” (dalej „planowane przedsięwzięcie”) wszczęte zostało przed RDOŚ na wniosek Gminy Miasta Gdańsk z dnia 31 stycznia 2017 r. (dalej „Inwestor” albo „Gmina”), który wpłynął do organu I instancji w dniu 6 lutego 2017 r.

2. Decyzją z dnia 23 grudnia 2019 r. RDOŚ określił środowiskowe uwarunkowania dla realizacji przedsięwzięcia, wskazując w podstawiwe rozstrzygnięcia:

- art. 75 ust. 1 pkt 1) lit I) w związku z art. 71 ust 2 pkt 2, art. 82 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko

(tekst jedn. Dz. U. z 2018r. poz. 2081 ze zm.), zwanej dalej „u.u.i.s.” w związku z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (tekst jedn. Dz. U.z2019r. poz. 1712),

- § 3 ust. 1 pkt 60 oraz pkt 61 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 71), dalej „r.p.m.z.o.s. z 2010 r.” w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r.poz. 1839), dalej „r.p.m.z.o.s. z 2019 r.”.

RDOŚ wskazał dalej, iż rozstrzygał w sprawie w oparciu o:

- 1) raport o oddziaływaniu na środowisko ww. przedsięwzięcia (oprac. Mosty Katowice, pod kierownictwem mgr inż. Bożena Szwentner, wrzesień 2017);
- 2) uzupełnienie znak DLP/1102/2018/EM z dnia 11 lipca 2018r.;
- 3) opinię Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Gdańsku, dalej „PPIS”, znak SE.ZNS- 80/491/6/GS/18 z dnia 30.11.2018 r.;
- 4) wnioski i uwagi zgłoszone w postępowaniu z udziałem społeczeństwa;
- 5) wnioski i uwagi zgłoszone w oparciu o art. 10 k.p.a.;

3. Odwołania od decyzji RDOŚ wniosło do GDOŚ szereg podmiotów, w tym Stowarzyszenie (dopuszczone do udziału w postępowaniu przed RDOŚ na podstawie art.31 k.p.a. postanowieniem RDOŚ z dnia 10 kwietnia 2017 r., znak: RDOŚ-Gd-WOO.4207.15.2017. KSZ.7) oraz Skarżący M.W.R.

III. Jak już wskazano, decyzją zaskarżoną obecnie GDOŚ rozpoznał odwołania wniesione od decyzji RDOŚ, w części reformując decyzję organu I instancji, a w części utrzymując ten akt w mocy.

W uzasadnieniu zaskarżonych rozstrzygnięć odwoławczych GDOŚ wskazał w szczególności, co następuje:

1. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71), dalej „r.p.m.z.o.s. z 2010 r.”, przedmiotowe przedsięwzięcie kwalifikuje się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 61 (linie tramwajowe, kolejie napowietrzne lub

podziemne, w tym metro, kolejki linowe lub linie szczególnego charakteru, wraz z towarzyszącą im infrastrukturą, używane głównie do przewozu pasażerów) oraz pkt 60 (drogi o nawierzchni twardej o całkowitej długości przedsięwzięcia powyżej 1 km inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 31 i 32 oraz obiekty mostowe w ciągu drogi o nawierzchni twardej, z wyłączeniem przebudowy dróg oraz obiektów mostowych, służących do obsługi stacji elektroenergetycznych i zlokalizowanych poza obszarami objętymi formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1—5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody) w związku z § 3 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy (polegające na rozbudowie, przebudowie lub montażu realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia wymienionego w ust. 1, z wyłączeniem przypadków, w których ulegająca zmianie lub powstająca w wyniku rozbudowy, przebudowy lub montażu część realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia nie osiąga progów określonych w ust. 1, o ile progi te zostały określone).

2. Organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanej inwestycji był, zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit 1 u.u.i.ś. (Organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest regionalny dyrektor ochrony środowiska - w przypadku: przedsięwzięć, o których mowa w pkt 4, dla których wnioskodawcą jest jednostka samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot od niej zależny w rozumieniu art. 24m ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, 1579 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 730 i 935). Jak wynika natomiast z art. 127 § 2 Kpa oraz art. 127 ust. 3 u.u.i.ś. organem właściwym do rozpatrzenia odwołań od decyzji RDOŚ jest GDOŚ.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie u.u.i.ś. oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1712) do spraw wszczętych na podstawie ustaw zmienianych w art. 1 oraz w art. 3 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zatem w przedmiotowej sprawie nie doszło do zmiany właściwości organu rozstrzygającego w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

3. Na etapie postępowania odwoławczego wystąpiła konieczność uzupełnienia materiału dowodowego. W tym celu GDOŚ czterokrotnie, t.j. pismami: z dnia 1 marca 2021 r., znak: DOOŚ-WD SZOO.420.20.2020.KM.5, z dnia 7 maja 2021 r., znak: DOOŚ-WD SZOO.420.20.2020.KM.6, z dnia 9 czerwca 2021 r., znak: DOOŚ-

WDŚZOO.420.20.2020.KM.10, oraz z dnia 1 września 2021 r., znak: DOOŚ- WDŚZOO.420.20.2020.KM.14, a także z dnia 4 lutego 2021 r., znak: DOOŚ- WDŚZOO.420.20.2020. KM/KB.25, wezwał Inwestora do przedłożenia wyjaśnień i stosownych uzupełnień raportu. Przedłożona Organowi w odpowiedzi dokumentacja (z kwietnia 2021 r., czerwca 2021 r., sierpnia 2021 r., grudnia 2021 r. oraz 16 lutego 2022 r.) upoważnia do stwierdzenia, iż raport spełnia wymogi wskazane w art. 66 u.u.i.ś. w stopniu umożliwiającym przeprowadzenie oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko oraz określenie środowiskowych uwarunkowań jego realizacji.

4. W sprawie zaszła konieczność skorygowania uchybień decyzji RDOŚ (pkt 1.2.6, 1.2.7, 1.2.8, 1.2.19, 1.2.30, 1.2.32, 1.2.36, 1.2.37, 1.3.7, 11.1, IL2, III, V oraz pkt IV decyzji RDOŚ oraz pkt 1.2.25, 1.2.27, 1.3.2 oraz pkt „Warunki Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Gdańsku”).

5. W sprawie nie wystąpiły przesłanki do stwierdzenia konieczności realizacji przedsięwzięcia w wariantie innym niż proponowany przez Inwestora, a zatem nie była konieczna zgoda Inwestora na wskazanie w decyzji wariantu innego niż przez niego proponowany. Jeśli więc w odniesieniu do wariantu proponowanego przez inwestora nie zachodzą okoliczności wykluczające możliwość wydania pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, określone w art. 80 ust. 2 i art. 81 u.u.i.ś. organ jest zobowiązany do określenia środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia w wariantie wskazanym we wniosku. Taka sytuacja ma miejsce w analizowanej sprawie, w której RDOŚ określił środowiskowe uwarunkowania realizacji planowanego przedsięwzięcia w wariantie preferowanym przez Inwestora, tj. w wariantie fioletowym 1, po wykluczeniu, w toku oceny oddziaływania na środowisko, okoliczności uniemożliwiających wydanie decyzji dla tego wariantu. Merytoryczna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że realizacja i eksploatacja przedmiotowego przedsięwzięcia, przy zachowaniu warunków określonych w decyzji RDOŚ, jak i w niniejszej decyzji odwoławczej nie spowoduje znaczących negatywnych oddziaływań na środowisko. W takim przypadku organ wydający decyzję nie mógł wykraczać poza kompetencje związane z oceną planowanego przedsięwzięcia w zakresie wymogów ochrony środowiska, które określone są przepisami u.u.i.ś. Decyzja środowiskowa ma na celu określenie środowiskowych uwarunkowań realizacji inwestycji, w tym wskazanie zagrożeń jakie mogą wystąpić w związku z tą realizacją oraz sposobów przeciwdziałania tym

zagrożeniom. Organ prowadzący postępowanie administracyjne zmierzające do wydania omawianej decyzji, nie jest uprawniony do dowolnego określania lokalizacji, kształtu i zakresu planowanej do realizacji inwestycji. Jeżeli intencją Inwestora była budowa przedmiotowego przedsięwzięcia w wariantie fioletowym, a nie zaistniały przesłanki do odmowy rozstrzygnięcia w istocie sprawy należało wydać decyzję środowiskową zgodnie z wnioskiem Inwestora z dnia 31 stycznia 2017 r.

6. Zarzuty odwołań w części wykraczającej poza kwestie uwzględnione przez GDOŚ w rozstrzygnięciach reformujących decyzję RDOŚ nie zasługują na uwzględnienie (szczegółowe ustosunkowanie się przez GDOŚ do nieuwzględnionych zarzutów odwołań nastąpiło na str. 32 – 68 zaskarżonej decyzji odwoławczej).

IV. Pismem z dnia 19 kwietnia 2022 r. Stowarzyszenie, reprezentowane przez r.pr. Dominikę Nosal, wniosło do tut. Sądu skargę na decyzję odwoławczą GDOŚ (skarga zarejestrowana pod sygn. akt IV SA/Wa 878/22), podnosząc przeciwko temu aktowi zarzuty naruszenia następujących przepisów prawa:

1) art. 138 § 2 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy miał istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, tym samym organ odwoławczy nie był władny przeprowadzać postępowania dowodowego we własnym zakresie, a miał obowiązek uchylenia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania RDOŚ na podstawie art. 138 § 2 k.p.a.;

2) art. 136 § 1, 2 i 3 k.p.a. w związku z art. 15 k.p.a. poprzez przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego wychodzącego poza zakres przewidziany w art. 136 § 1 k.p.a. w sytuacji braku zgody wszystkich stron postępowania na takie działanie, tym samym naruszenie przez organ odwoławczy zasad dwuinstancyjności;

3) art. 33 ust. 1 w związku z art. 79 ust. 1 u.u.i.ś. poprzez brak przeprowadzenia przez organ odwoławczy ponownego postępowania z udziałem społeczeństwa, mimo iż materiał dowodowy zebrany w sprawie przed organem II instancji, w szczególności raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, został w znaczny sposób poszerzony (w obszarach, które mają decydujące znaczenie dla stron i społeczeństwa, czyli w zakresie hałasu i drgań), tym samym uniemożliwiono społeczeństwu odniesienie się do tej dokumentacji;

4) art. 81 ust. 1 u.u.i.ś. w związku z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1973 z późn. zm.), dalej jako

„P.o.ś.”, poprzez jego niezastosowanie, mimo że z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że realizacja przedsięwzięcia w wariantie zaproponowanym przez inwestora jest niemożliwa i szkodliwa z uwagi na brak zaproponowania skutecznych działań minimalizujących negatywne oddziaływanie przedsięwzięcia w zakresie drgań oraz jego skutki, które będą wpływać negatywnie na zdrowie ludzi oraz stan budynków znajdujących się na trasie przejazdu tramwaju, doprowadzając do ich zawalenia. Wybór wariantu inwestorskiego jest również sprzeczny z zasadną przezornością wyartykułowaną w art. 6 ust. 2 p.o.ś.;

5) art. 80 ust. 1 pkt 1 u.u.i.ś. poprzez nieuwzględnienie przez organy obu instancji opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Gdańsku z dnia 30 listopada 2018 r. W decyzji RDOŚ brak jest szczegółowego odniesienia się do argumentacji organu współdziałającego, nie wskazano przyczyn, z powodu których opinia dotycząca wariantu realizacji przedsięwzięcia nie została wzięta pod uwagę przy wydawaniu końcowej decyzji w sprawie. Organ odwoławczy także nie odniósł się do tej opinii, wskazując jedynie, że jest niewiążąca;

6) art. 77 ust. 1 pkt 2 i art. 77 ust. 2 pkt 2 u.u.i.ś. w związku z art. 6, 7, 8 i 77 § 1 k.p.a., poprzez brak wystąpienia o ponowną opinię do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Gdańsku w związku z modyfikacjami i uzupełnieniami raportu poczynionymi na etapie postępowania odwoławczego, które miały istotne znaczenie dla oceny wpływu przedsięwzięcia na zdrowie ludzi. Oparcie się na nieaktualnej opinii organu współdziałającego stanowi naruszenie zasady praworządności i zasady budowania zaufania obywateli do organów państwa;

7) art. 6, 7 i 77 § 1 k.p.a. w związku z art. 84 k.p.a., poprzez niedostateczne wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy i niepodjęcie czynności mających na celu usunięcie tych wadliwości, w szczególności błędów i sprzeczności występujących w raporcie i jego uzupełnieniach, niedostateczne wyjaśnienie kwestii drgań i zjawiska rezonansu mechanicznego oraz wpływu przedsięwzięcia na warunki hydrogeologiczne, brak powołania biegłego w celu oceny zasadności tych zarzutów;

8) art. 114 ust. 4 p.o.ś. poprzez powołanie się przez RDOŚ na tę regulację w sytuacji braku udowodnienia, że budynki mieszkalne, przy których nastąpi przekroczenie dopuszczalnej normy hałasu (na zewnątrz) są posadowione na granicy pasa drogowego. Organ odwoławczy niezasadnie podtrzymało to stanowisko. Z uwagi na brak możliwości zastosowania art. 114 ust. 4 p.o.ś. przedsięwzięcie narusza art. 112 i 113 p.o.ś. w związku z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca

2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 112) - tabela 1, poz. 2 rozporządzenia - w sposób uzasadniający wydanie decyzji o odmowie zgody na realizację przedsięwzięcia;

9) art. 82 ust. 2 u.u.i.ś. w związku z art. 6 ust. 2 p.o.ś., poprzez brak nałożenia obowiązku przeprowadzania ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, mimo iż w sprawie zachodzą okoliczności warunkujące konieczność stwierdzenia takiego obowiązku, tj. na obecnym etapie planowania inwestycji nie można jednoznacznie określić negatywnego wpływu przedsięwzięcia na środowisko (w szczególności na zdrowie ludzi oraz na stan budynków), jak również, oddziaływanie przedsięwzięcia będzie podlegać kumulowaniu z innymi oddziaływaniami istniejącymi na analizowanym obszarze.

V. W odpowiedzi na skargę Stowarzyszenia, udzielonej w piśmie z dnia 17 maja 2022 r., GDOŚ wniosł o jej odrzucenie, wywodząc, iż skarga została wniesiona z uchybieniem ustawowego trzydziestodniowego terminu do jej wniesienia.

Organ wskazał w tym kontekście, co następuje:

(i) Z uwagi na złożenie przez Stowarzyszenie odwołania od decyzji RDOŚ zaskarżona obecnie decyzja odwoławcza z dnia 3 marca 2022 r. doręczona została Stowarzyszeniu bezpośrednio w lokalu wskazanym jako jego siedziba (ul. Bohaterów Getta Warszawskiego 1/3, 80-230 Gdańsk) Krzysztofowi Puternickiemu w dniu 11 marca 2022 r., o czym świadczy zwrotne potwierdzenie odbioru znajdujące się w aktach sprawy. Zgodnie z art. 45 k.p.a. jednostkom organizacyjnym i organizacjom społecznym doręcza się pisma w lokalu ich siedziby do rąk osób uprawnionych do odbioru pism;

(ii) Doręczenie zaskarżonej decyzji odwoławczej pozostałym stronom postępowania (poza wnioskodawcą oraz stronami, które złożyły odwołania) nastąpiło na zasadzie art. 49 k.p.a. poprzez publiczne obwieszczenie zawiadomienia GDOŚ z dnia 4 marca 2022 r., znak: DOOŚ-WD SZOO.420.20.2020.KM/KB.27. Wyżej wymienione zawiadomienie zostało zamieszczone na tablicach ogłoszeń i w Biuletynie Informacji Publicznej Generalnej Dyrekci Ochrony Środowiska, Regionalnej Dyrekci Ochrony Środowiska w Gdańsku oraz Urzędu Miejskiego w Gdańsku. Omawiane zawiadomienie najpóźniej zostało zamieszczone na tablicy ogłoszeń Regionalnej Dyrekci Ochrony Środowiska w Gdańsku, w dniu 16 marca 2022 r., w efekcie czego

skuteczne doręczenie decyzji stronom postępowania w trybie art. 49 Kpa nastąpiło w dniu 30 marca 2022 r.;

(iii) Uwzględniając fakt, że decyzja z dnia 3 marca 2022 r. została doręczona Stowarzyszeniu w dniu 11 marca 2022 r., uznać należy, że ostatnim, trzydziestym dniem na wniesienie skargi (zgodnie z art. 53 § 1 p.p.s.a.), licząc od dnia następnego od dnia doręczenia, był dzień 11 kwietnia 2022 r.

Na wypadek niestwierdzenia przez Sąd przesłanek do odrzucenia skargi Organ wniósł o jej oddalenie.

VI. W piśmie procesowym z dnia 27 czerwca 2022 r., ustosunkowującym się do stanowiska odpowiedzi Organu na skargę, Pełnomocniczka Stowarzyszenia zakwestionowała wywodzone przez GDOŚ wystąpienie podstaw do odrzucenia skargi Stowarzyszenia w związku z uchybieniem terminu, który miałby być liczony od dnia doręczenia decyzji na adres Stowarzyszenia (tj. od 11 marca), wskazując na nieskuteczność procesową w/w doręczenia, wynikającą z faktu, iż wbrew art.40 § 2 k.p.a. nie zostało ono dokonane Pełnomocniczce (o ustanowieniu której GDOŚ został powiadomiony już w dniu 18 lutego 2022 r.) a bezpośrednio Stowarzyszeniu.

VII. Pismem z dnia 22 kwietnia 2022 r. również Skarżący M.W.R., reprezentowani przez r.pr. Katarzynę Ludwichowską, wnieśli do tut. Sądu skargę na decyzję odwoławczą GDOŚ (skarga zarejestrowana pod sygn. akt IV SA/Wa 933/22), podnosząc przeciwko temu aktowi zarzuty naruszenia następujących przepisów prawa:

(I) Naruszenie przepisów prawa materialnego:

1) art.5 Konstytucji RP i art. 3 pkt 50 P.o.ś., tj. naruszenie zasady zrównoważonego rozwoju poprzez stwierdzenie m.in., że ocena zasadności podjęcia inwestycji i jej funkcjonalność nie leżą w kompetencji organów środowiskowych;

2) art.6 P.o.ś., tj. naruszenie zasady przezorności, poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu analizy kryteriów środowiskowych wariantu fioletowego 2 przedsięwzięcia na środowisko a w to miejsce narzucenie przeprowadzenia analiz porealizacyjnych;

3) art.66 ust.1 pkt 15 u.u.i.ś. poprzez jego pominięcie i nieuwzględnienie okoliczności, że raport środowiskowy z września 2017 r. nie zawiera wyczerpującej analizy możliwych konfliktów społecznych związanych z przedsięwzięciem;

4) art.66 ust.6 u.u.i.s. poprzez jego pominięcie i nieuwzględnienie okoliczności, że raport środowiskowy nie zawiera wyczerpujących analiz na temat eksploatacji i użytkowania przedsięwzięcia;

5) art. 62 ust. 1 pkt 1) a) c) i d) u.u.i.s. poprzez nieprzeprowadzenie wyczerpującej analizy wpływu planowanego przedsięwzięcia na zdrowie i warunki życia oraz zabytki znajdujące się przy ul. Bohaterów Getta Warszawskiego;

6) art. 80 ust 2 i 3 u.u.i.s. w związku z art. 4 pkt 3) i 4) ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2021, poz.1376), dalej „u.d.p.”, poprzez błędne uznanie, że planowana trasa tramwajowa stanowi drogę publiczną (może stanowić co najwyżej element ulicy, jedynie 240 m fragment Przedsięwzięcia na wysokości Doliny Królewskiej będzie stanowił nową drogę publiczną), w konsekwencji czego nie przeprowadzono badania zgodności planowanego Przedsięwzięcia z miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego i błędnie zastosowano art. 72 ust 1 pkt 10 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku;

7) art. 80 ust 1 pkt 3 u.u.i.s. poprzez pominięcie przy wydawaniu decyzji przez GDOŚ i RDOŚ wyników postępowania z udziałem społeczeństwa;

8) art.80 ust 1 pkt 1 u.u.i.s. poprzez nieuwzględnienie opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Gdańsku z 30 listopada 2018 r.;

9) art. 81 ust 1 u.u.i.s. poprzez błędne przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantie, tj. w wariantie fioletowym 2, w konsekwencji czego organy nie wystąpiły do inwestora o udzielenie zgody na wskazanie w decyzji środowiskowej innego wariantu;

10) art.66 ust 1 pkt 3b u.u.i.s. poprzez błędne uznanie, że w niniejszej sprawie nie dochodzi do kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć planowych, dotyczących szeregu połączeń tramwajowych na terenie całej dzielnicy Gdańsk -Wrzeszcz, w szczególności będących konsekwencją włączenia linii tramwajowej w Al. Grunwaldzką na wysokość ul. Bohaterów Getta Warszawskiego.

(II) Naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1) art.7 i 77 § 1 k.p.a., tj.: niewyjaśnienie sprawy w sposób kompleksowy, pominięcie istotnych faktów wynikających z zaoferedanego materiału dowodowego oraz nieuwzględnienie interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, poprzez:

- pominięcie faktów wynikających z przedstawionego materiału dowodowego tj.: z: „Koreferatu do analizy wielokryterialnej wariantów przebiegu trasy Nowa

Politechniczna w Gdańsku", opracowań inżynierskich z dnia 3 kwietnia 2019, 10 maja 2019, 2 lipca 2019, 26 lipca 2019 r.;

- nieprzeprowadzenie analizy porównawczej pomiędzy wariantami fioletowymi nr 1 i nr 2 przedsięwzięcia oraz błędne przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantie innym niż proponowany przez wnioskodawcę;

- zaakceptowanie ryzyka związanego z emisją drgań i hałasu, z powstaniem pęknięć i zarysowań na budynkach przy ul. Bohaterów Getta Warszawskiego oraz obniżeniem poziomu wód podziemnych;

- pominięcie faktu, że obiekty znajdujące się w obszarze bezpośredniego oddziaływania przedsięwzięcia są potencjalnie narażone na negatywny wpływ prac budowlanych oraz eksploatacji nowoprojektowanego torowiska;

2) art. 80 k.p.a., tj., naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów;

3) art. 11 k.p.a., tj. naruszenie zasady przekonywania poprzez brak merytorycznego ustosunkowania się do poszczególnych zarzutów o charakterze geologicznym, wodnym, urbanistycznym odwołania, a jedynie lakoniczne stwierdzenie, że treść raportu środowiskowego w tym zakresie jest wystarczająca;

4) art. 84 § 1 k.p.a. poprzez niepowołanie biegłego (raport środowiskowy jest sporządzono na zlecenie inwestora).

VIII. W odpowiedzi na skargę M.W.R, udzielonej w piśmie z dnia 24 maja 2022 r., GDOŚ wniósł o jej oddalenie, podtrzymując stanowisko w sprawie.

IX. Postanowieniem z dnia 28 lipca 2022 r., sygn. akt IV SA/Wa 878/22, tut. Sąd, działając na podstawie art.111 § 1 p.p.s.a., połączył sprawy z obu skarg do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia, prowadząc dalej sprawę pod sygn. akt IV SA/Wa 878/22.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

X. Sąd rozpoznał skargę na decyzję Organu z racji sprawowania wymiaru sprawiedliwości, polegającego na kontrolowaniu działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem (art.1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych - t.j. Dz.U z 2019, poz. 2167). Kontrola ta obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na decyzje administracyjne (art.3 § 2 pkt

1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – t.j. Dz.U. z 2022 poz. 329, zwanej dalej „p.p.s.a.”).

W myśl art.134 § 1 p.p.s.a. sąd administracyjny rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związanym zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Z kolei w myśl art.135 p.p.s.a. sąd stosuje przewidziane ustawą środki w celu usunięcia naruszenia prawa w stosunku do aktów lub czynności wydanych lub podjętych we wszystkich postępowaniach prowadzonych w granicach sprawy, której dotyczy skarga, jeżeli jest to niezbędne dla końcowego jej załatwienia.

Skargę należało oddalić, albowiem zaskarżona decyzja nie narusza przepisów prawa w sposób upoważniający Sąd do jej wyeliminowania z obrotu prawnego.

Uwzględnienie przez wojewódzki sąd administracyjny skargi na orzeczenie organu administracji jest dopuszczalne tylko w razie stwierdzenia w toku kontroli tego orzeczenia naruszeń prawa wymienionych w art.145 § 1 p.p.s.a.

W świetle przywołanego przepisu sąd administracyjny:

- 1) uchyla decyzję lub postanowienie w całości lub w części, jeżeli stwierdzi:
 - a) naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy,
 - b) naruszenie prawa dające podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego,
 - c) inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy;
- 2) stwierdza nieważność decyzji lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przyczyny określone w art. 156 Kodeksu postępowania administracyjnego lub w innych przepisach;
- 3) stwierdza wydanie decyzji lub postanowienia z naruszeniem prawa, jeżeli zachodzą przyczyny określone w Kodeksie postępowania administracyjnego lub w innych przepisach.

Naruszeń, które mogłyby stanowić podstawę do zastosowania w niniejszej sprawie środków o których mowa powyżej, Sąd nie stwierdził.

Zgodnie z art.15 zzs⁴ ust.3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. poz.374) przewodniczący może zarządzić przeprowadzenie posiedzenia niejawnego, jeżeli uzna rozpoznanie sprawy za konieczne, a przeprowadzenie wymaganej przez ustawę rozprawy mogłoby wywołać nadmierne zagrożenie dla

zdrowia osób w niej uczestniczących i nie można przeprowadzić jej na odległość z jednocośnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku. Na posiedzeniu niejawnym w tych sprawach sąd orzeka w składzie trzech sędziów.

XI. Kontrola legalności zaskarżonej do Sądu decyzji odwoławczej GDOŚ prowadzi do następujących wniosków:

1. Przedmiotem kontrolowanego postępowania administracyjnego, uregulowanym w art. 71 i nast. u.u.i.ś., było określenie na wniosek Inwestora środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia, mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, sklasyfikowanego w § 3 ust. 1 pkt 60 oraz pkt 61 r.p.m.z.o.ś. z 2010 r. w związku z § 4 r.p.m.z.o.ś. z 2019 r.

Przekonując wykazały organy obu instancji, iż w sprawie wystąpiły przesłanki do pozytywnego rozpatrzenia wniosku Inwestora o określenie w/w uwarunkowań. Zarzutów skarg wniesionych przez Stowarzyszenie oraz przez Skarżących M.W.R. nie można było w tej sytuacji uwzględnić.

Z racji wykazanej przez Pełnomocniczkę Stowarzyszenia nieskuteczności doręczenia zaskarżonej decyzji odwoławczej bezpośrednio Stowarzyszeniu (w dniu 11 marca 2022 r.), reprezentowanemu już wówczas przez Pełnomocniczkę, argumentacji Organu co do wniesienia skargi z uchybieniem ustawowego terminu podzielić nie można.

2. Stan prawny, regulujący przedmiot sprawy, przedstawia się następująco:

Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia (art. 71 ust. 1 u.u.i.ś.). Uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych:

1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko,
2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (art. 72 ust. 2 u.u.i.ś.). Do określenia w drodze stosownego rozporządzenia katalogu ww. przedsięwzięć, mogących znacząco oddziaływać na środowisko (zawsze albo potencjalnie), uwzględniającego możliwe możliwe oddziaływanie na środowisko oraz uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1 u.u.i.ś., upoważniona została Rada Ministrów (art. 60 u.u.i.ś.).

Aktualnie, tj. od 11 października 2019 r., przedmiotowa kwestia jest uregulowana w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019

r. poz. 1839). W rozporządzeniu tym zamieszczono jednakże normę o charakterze temporalnym (§ 4), z której wynika, iż do postępowań wszczętych i niezakończonych w dniu wejścia nowego rozporządzenia w życie stosuje się przepisy dotychczasowe, tj. przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 71).

Z wydaniem decyzji środowiskowej może łączyć się obowiązek przeprowadzenia przez organ środowiskowy oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w rozumieniu art.3 ust.1 pkt 8 u.u.i.s. Stosownie do powyższego:

Przez ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko należy rozumieć postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, obejmujące w szczególności:

- a) weryfikację raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
- b) uzyskanie wymaganych ustawą opinii i uzgodnień,
- c) zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu (art.3 ust.1 pkt 8 u.o.o.s.).

Z art.59 ust.1 u.u.i.s. wynika, iż przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko jest obligatoryjne w przypadku realizacji planowanego przedsięwzięcia, mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (art.59 ust.1 pkt 1 u.u.i.s.). W przypadku realizacji planowanego przedsięwzięcia, mającego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przeprowadza się, jeżeli obowiązek przeprowadzenia takiej oceny został stwierdzony na podstawie art. 63 ust.1 (art.59 ust.1 pkt 2 u.u.i.s.).

Zgodnie z art.62 ust.1 ustawy, w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko określa się, analizuje oraz ocenia: 1) bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia na: a) środowisko oraz zdrowie i warunki życia ludzi, b) dobra materialne, c) zabytki, d) wzajemne oddziaływanie między elementami, o których mowa w lit. a-c, e) dostępność do złóż kopalin; 2) możliwości oraz sposoby zapobiegania i zmniejszania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko; 3) wymagany zakres monitoringu;

3. Przedmiotem przedsięwzięcia jest budowa ulicy Nowej Politechnicznej w Gdańsku z wyłączeniem tramwaju w Aleję Grunwaldzką na wysokości ul. Bohaterów Getta Warszawskiego. Projektowany układ drogowy będzie uzupełnieniem układu podstawowego połączenia międzydzielnicowego dzielnicy Piecki Migowo z dzielnicą

Wrzeszcz Dolny na terenie miasta Gdańsk. Inwestor ubiega się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla celów uzyskania decyzji wymienionej w art. 72 ust. 1 pkt 10 u.u.i.ś., tj. decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej - wydawanej na podstawie ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1474). Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2017 r. RDOŚ stwierdził potrzebę przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla wnioskowanego przedsięwzięcia oraz określił zakres raportu zgodnie z art. 66 u.u.i.ś.

Inwestor przedłożył organowi I instancji wymagany raport. Na etapie postępowania odwoławczego GDOŚ stwierdził konieczność jego uzupełnienia. GDOŚ uznał następnie, iż przedłożona mu w tym trybie dokumentacja (z kwietnia 2021 r., czerwca 2021 r., sierpnia 2021 r., grudnia 2021 r. oraz 16 lutego 2022 r.) upoważnia do stwierdzenia, iż raport spełnia wymogi wskazane w art. 66 u.u.i.ś. w stopniu umożliwiającym przeprowadzenie oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko oraz określenie środowiskowych uwarunkowań jego realizacji. Stanowisko to jest słuszne, albowiem z raportu jednoznacznie wynika, iż przy zachowaniu określonych w decyzjach wymogów realizacja i eksploatacja planowanego przedsięwzięcia nie wywoła ingerencji w środowisko, przekraczającej intensywność dopuszczalną prawnie.

4. Zarzutów skargi Stowarzyszenia nie można podzielić. Stosownie do powyższego:

4.1 i 4.2. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Stowarzyszenie naruszenia przez GDOŚ art. 138 § 2 k.p.a., mającego polegać na wadliwym niezastosowaniu tego przepisu przez Organ w sytuacji, gdy na etapie postępowania odwoławczego ujawniła się konieczność wyjaśnienia takiego zakresu sprawy, mającego istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, który przekraczał ramy uzupełniającego postępowania dowodowego, do którego przeprowadzenia uprawniony jest organ odwoławczy (zarzut z pkt 1 skargi). Podobnie w sprawie nie doszło do wywodzonego przez Stowarzyszenie naruszenia przez GDOŚ art. 136 § 1, 2 i 3 k.p.a. w związku z art. 15 k.p.a. poprzez przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego wychodzącego poza zakres przewidziany w art. 136 § 1 k.p.a. w sytuacji braku zgody wszystkich stron postępowania na takie działanie, tym samym naruszenie przez organ odwoławczy zasady dwuinstancyjności (zarzut z pkt 2 skargi). Stosownie do powyższego:

Należy zgodzić się z GDOŚ, iż: a) w sprawie nie wystąpiły przesłanki z art.138 § 2 k.p.a., obligujące organ odwoławczy do uchylenia decyzji organu I instancji i przekazania temu organowi sprawy do ponownego rozpatrzenia, b) konieczne uzupełnienie ustaleń faktycznych w sprawie mogło zatem nastąpić, bez naruszenia zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, na etapie postępowania odwoławczego w trybie art.136 k.p.a. Należy zgodzić się ze stanowiskiem GDOŚ, zawartym w odpowiedzi na skargę i znajdującym potwierdzenie w materiałach sprawy, że przeprowadzone przez ten organ postępowanie wyjaśniające nie wykraczało poza zakres określony art.136 § 1 k.p.a. W ramach tego postępowania doszło bowiem jedynie do uzupełnienia ustaleń na takie okoliczności faktyczne, które wcześniej były już przedmiotem analiz RDOŚ w I instancji (takie jak emisja drgań czy też emisja hałasu do środowiska).

4.3. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Stowarzyszenie naruszenia przez GDOŚ art. 33 ust.1 w związku z art. 79 ust. 1 u.u.i.ś. poprzez brak przeprowadzenia przez organ odwoławczy ponownego postępowania z udziałem społeczeństwa, mimo iż materiał dowodowy zebrany w sprawie przed organem II instancji, w szczególności raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, został w znaczny sposób poszerzony (w obszarach, które mają decydujące znaczenie dla stron i społeczeństwa, czyli w zakresie hałasu i drgań), tym samym uniemożliwiono społeczeństwu odniesienie się do tej dokumentacji. Stosownie do powyższego:

Sąd podziela stanowisko GDOŚ, iż: a) sam fakt uzupełnienia przez Organ materiału dowodowego w postępowaniu odwoławczym nie obligował GDOŚ do ponownego przeprowadzenia wszystkich czynności przewidzianych w art.33 ust.1 u.u.i.ś., związanych z zapewnieniem udziału w postępowaniu społeczeństwa, b) zawiadomieniem z dnia 18 stycznia 2022 r. Organ zawiadomił strony, na podstawie art.10 § 1 k.p.a. o zgromadzeniu w sprawie materiału dowodowego – z uwagi na publiczny charakter zawiadomienia (art.49 k.p.a.) zawiadomienie to dotarło nie tylko do stron postępowania ale również do społeczeństwa.

4.4. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Stowarzyszenie naruszenia przez GDOŚ art. 81 ust. 1 u.u.i.ś. w związku z art. 6 ust. 2 P.o.ś. poprzez jego niezastosowanie, mimo że z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że realizacja przedsięwzięcia w wariantie zaproponowanym przez Inwestora jest niemożliwa i szkodliwa z uwagi na brak zaproponowania skutecznych działań minimalizujących negatywne oddziaływanie przedsięwzięcia w zakresie drgań oraz

jego skutki, które będą wpływać negatywnie na zdrowie ludzi oraz stan budynków znajdujących się na trasie przejazdu tramwaju, doprowadzając do ich zawalenia. Wybór wariantu inwestorskiego jest również sprzeczny z zasadną przezorności wyartykułowaną w art. 6 ust. 2 p.o.ś. Stosownie do powyższego:

Jak trafnie podkreślił NSA w wyroku z dnia 14 września 2021 r., sygn. akt III OSK 528/21, publ. CBOSA: „W przypadku przedsięwzięć liniowych zróżnicowanie wariantów pod względem wpływu na środowisko rozpatruje się w kontekście całokształtu przedsięwzięcia, a nie jego wybranych fragmentów. Wariantowanie tego rodzaju przedsięwzięcia nie oznacza jedynie zaproponowania trzech, całkowicie odmiennych przebiegów danej trasy. Ponadto to inwestor, a nie pozostałe strony postępowania, określa przebieg trasy planowanego przedsięwzięcia”. Należy zatem zgodzić się z GDOŚ, że jeżeli w odniesieniu do wariantu proponowanego przez inwestora nie zachodzą okoliczności wykluczające możliwość wydania pozytywnej decyzji, określone w art. 80 ust. 2 i art. 81 u.u.i.ś., wówczas organ jest zobowiązany do określenia środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia w wariantie wskazanym we wniosku. W niniejszej sprawie doszło do określenia środowiskowych uwarunkowań w wariantie preferowanym przez Inwestora, tj. w wariantie fioletowym 1, po wykluczeniu, w toku oceny oddziaływania na środowisko, okoliczności uniemożliwiających wydanie decyzji dla tego wariantu. Przekonująco wykazały organy obu instancji, iż przy zachowaniu warunków zastrzeżonych w obu decyzjach realizacja i eksploatacja przedmiotowego przedsięwzięcia nie spowoduje znaczących negatywnych oddziaływań na środowisko.

4.5. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Stowarzyszenie naruszenia przez GDOŚ art. 80 ust. 1 pkt 1 u.u.i.ś. poprzez nieuzasadnione nieuwzględnienie przez organy obu instancji opinii PPIS z dnia 30 listopada 2018 r. Skarga zarzuca, iż: (-) w decyzji RDOŚ brak jest szczegółowego odniesienia się do argumentacji organu współdziałającego, nie wskazano przyczyn, z powodu których opinia dotycząca wariantu realizacji przedsięwzięcia nie została wzięta pod uwagę przy wydawaniu końcowej decyzji w sprawie, (-) organ odwoławczy także nie odniósł się do tej opinii, wskazując jedynie, że jest niewiążąca. Stosownie do powyższego:

W świetle art.77 ust.1 pkt 2 u.u.i.ś. jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających

decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3a, 10-19 i 21-28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

Poza sporem jest okoliczność, iż w przywołanej opinii z dnia 30 listopada 2018 r. PPIS stwierdził, iż realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia w wariantie wnioskowanym (obejmującym włączenie tramwaju w Aleję Grunwaldzką na wysokość ulicy Bohaterów Getta Warszawskiego) jest „mniej korzystna” niż w wariantie alternatywnym (obejmującym włączenie tramwaju w Aleję Grunwaldzką na wysokość ulicy Do Studzienki). PPIS wskazał zatem, iż: „Wprowadzenie linii tramwajowej w ulicę o zwartej zabudowie mieszkaniowej, głównie wielorodzinnej i znikomym dotychczas natężeniu ruchu, stanowi zagrożenie dla zdrowia ludzi (narażenie na hałas i drgania, negatywne oddziaływanie na zdrowie psychiczne).”. Niezależnie od sformułowania w/w stanowiska PPIS nie stwierdził jednakże, iż odmawia uzgodnienia przedsięwzięcia w wariantie zaproponowanym przez Inwestora, wskazując w to miejsce: (-) warunki wykorzystania terenu w fazie realizacji i eksploatacji ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich, (-) wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w projekcie budowlanym.

Odrotnować w związku z powyższym należy, iż w świetle utrwalonego stanowiska orzecznictwa sądowego i piśmiennictwa opinia organu współdziałającego jest najsłabszą formą współdziałania pomiędzy organami administracji i nie ma charakteru wiążącego dla organu prowadzącego postępowanie główne. Nie ulega w tej sytuacji wątpliwości, iż orzekające w niniejszej sprawie organy główne obu instancji (tj. RDOŚ oraz GDOŚ) były uprawnione do nieuwzględnienia konkluzji PPIS o wystąpieniu - w razie realizacji inwestycji w wariantie inwestorskim - zagrożenia dla zdrowia ludzi poprzez narażenie na hałas i drgania i negatywne oddziaływanie na zdrowie psychiczne, a ściślej były uprawnione do zajęcia w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowiska, iż wbrew sugestii PPIS (poczynionej zresztą w sposób ogólny) zagrożenie to będzie miało jedynie ograniczoną intensywność, akceptowalną z punktu widzenia dobrostanu mieszkańców. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji („Ad.3” str.33 – 34) GDOŚ szczegółowo wyjaśnił zatem, iż uzupełniająca dokumentacja, przedłożona przez Inwestora na etapie postępowania

odwoławczego, pozwala na stwierdzenie, iż wpływ oddziaływań dynamicznych związanych z nowoprojektowaną linią tramwajową i ruchem drogowym na istniejącą infrastrukturę techniczną i obiekty budowlane, będzie poddany minimalizacji oraz nie będzie wpływał negatywnie na gęstą zabudowę sąsiadującą z przedsięwzięciem.

Powyższe upoważnia do stwierdzenia, iż na etapie postępowania odwoławczego GDOŚ rozpatrzył kwestie, które legły u podstaw sformułowania przez PPIS opinii, sugerującej istotną uciążliwość planowanego przedsięwzięcia, formułując w tym zakresie odmienne stanowisko. Nie ma w tej sytuacji podstaw do wywodzenia, iż niepodzielenie przez GDOŚ opinii PPIS zostało oparte na dowolnych przesłankach.

4.6. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Stowarzyszenie naruszenia przez GDOŚ art. 77 ust. 1 pkt 2 i art. 77 ust. 2 pkt 2 u.u.i.ś. w związku z art. 6, 7, 8 i 77 § 1 k.p.a. poprzez brak wystąpienia o ponowną opinię do PPIS w związku z modyfikacjami i uzupełnieniami raportu poczynionymi na etapie postępowania odwoławczego, które miały istotne znaczenie dla oceny wpływu przedsięwzięcia na zdrowie ludzi. Oparcie się na nieaktualnej opinii organu współdziałającego stanowi naruszenie zasady praworządności i zasady budowania zaufania obywateli do organów państwa. Stosownie do powyższego:

Należy zgodzić się z GDOŚ, iż w sytuacji, w której w oparciu o pierwszą wersję raportu PPIS co do zasady nie zakwestionował dopuszczalności realizacji inwestycji w wariantie proponowanym przez Inwestora, sam fakt uzupełnienia w/w raportu na etapie postępowania odwoławczego, mający na celu doprecyzowanie tego opracowania, nie nakładał na GDOŚ bezwzględnego obowiązku jego ponownego przedłożenia do zaopiniowania przez PPIS.

4.7. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Stowarzyszenie naruszenia przez GDOŚ art. 6, 7 i 77 § 1 k.p.a. w związku z art. 84 k.p.a. poprzez niedostateczne wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy i niepodjęcie czynności mających na celu usunięcie tych wadliwości, w szczególności błędów i sprzeczności występujących w raporcie i jego uzupełnieniach, niedostateczne wyjaśnienie kwestii drgań i zjawiska rezonansu mechanicznego oraz wpływu przedsięwzięcia na warunki hydrogeologiczne, brak powołania biegłego w celu oceny zasadności tych zarzutów. Stosownie do powyższego:

W pełni należy podzielić stanowisko GDOŚ, ustosunkowujące się do w/w zarzutu w odpowiedzi na skargę. Kwestie drgań oraz wpływu przedsięwzięcia na warunki hydrogeologiczne otoczenia zostały zatem szczegółowo przeanalizowane w

zaskarżonej skarżonej decyzji, m.in. na str. 34-35, 38 oraz 42-43. Za bezpodstawny należy uznać także zarzut Skarżącego, dotyczący naruszenia przez Organ art. 77 k.p.a. Stwierdzić bowiem należy, iż GDOŚ w sposób wyczerpujący zebrał i rozpatrzył całość materiału dowodowego, a konsekwencją tych działań była modyfikacja części decyzji organu I instancji. O zasadności podejmowanych przez organ czynności i w konsekwencji tego prawidłowej ocenie raportu świadczą w szczególności kilkukrotne wezwania Inwestora przez Organ do uzupełnienia materiału dowodowego.

Całkowicie przekonujące również jest stanowisko odpowiedzi na skargę co do zarzutu niepowołania przez GIOŚ biegłego w sprawie. Zarzut ten pokrywa się zatem z uwagą wniesioną w toku postępowania odwoławczego, do której Organ odniósł się na str. 65 zaskarżonej decyzji. Należy zgodzić się z GDOŚ, że powołanie biegłego ma charakter fakultatywny i zależy od uznania organu prowadzącego postępowanie, a w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały przesłanki warunkujące taką potrzebę. Uznać należy, iż GDOŚ jest organem wyspecjalizowanym w zakresie ocen oddziaływania przedsięwzięć na środowisko, co pozwala temu organowi na dokonywanie samodzielnej oceny stanu faktycznego w tego rodzaju sprawach. W tej sytuacji ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie przez GDOŚ w oparciu o: (-) materiał dowodowy zgromadzony przez organ I instancji, (-) uzupełnienia raportu przedłożone przez Inwestora w postępowaniu odwoławczym na wezwania Organu, (-) wiedzę własną Organu, nie nasuwają zastrzeżeń Sądu.

4.8. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Stowarzyszenie naruszenia przez GDOŚ art. 114 ust. 4 P.o.ś. poprzez powołanie się na tę regulację w sytuacji braku udowodnienia, że budynki mieszkalne, przy których nastąpi przekroczenie dopuszczalnej normy hałasu (na zewnątrz) są posadowione na granicy pasa drogowego. Skarga podnosi, iż z uwagi na brak możliwości zastosowania art. 114 ust. 4 P.o.ś. przedsięwzięcie narusza art. 112 i 113 P.o.ś. w związku z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 112) - tabela 1, poz. 2 rozporządzenia - w sposób uzasadniający wydanie decyzji o odmowie zgody na realizację przedsięwzięcia. Stosownie do powyższego:

Na str.57-58 zaskarżonej decyzji odwoławczej GDOŚ analizował w/w kwestię, wskazując na: (-) dopuszczalność ustalania granic pasa drogowego, na potrzeby postępowania o wydanie decyzji środowiskowej, w sposób do pewnego orientacyjny, (-) perspektywę dokonywania finalnych, precyzyjnych ustaleń w tym zakresie dopiero

na etapie wydawania decyzji lokalizacyjnej. W tej sytuacji przyjęcie przez organy środowiskowe, iż w świetle dokumentacji sporzązonej na potrzeby kontrolowanego postępowania w sprawie występują budynki posadowione na granicy pasa drogowego (do których miały mieć zastosowanie art.114 ust.4 P.o.ś.) należy uznać, w perspektywie dopuszczalności dokonywania potencjalnych korekt, czy też doprecyzowań w tym zakresie na etapie postępowania lokalizacyjnego, za uprawnione.

4.9. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Stowarzyszenie naruszenia przez GDOŚ art. 82 ust. 2 u.u.i.ś. w związku z art. 6 ust. 2 P.o.ś., poprzez brak nałożenia obowiązku przeprowadzania ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, mimo iż w sprawie zachodzą okoliczności warunkujące konieczność stwierdzenia takiego obowiązku, tj. na obecnym etapie planowania inwestycji nie można jednoznacznie określić negatywnego wpływu przedsięwzięcia na środowisko (w szczególności na zdrowie ludzi oraz na stan budynków), jak również, oddziaływanie przedsięwzięcia będzie podlegać kumulowaniu z innymi oddziaływaniami istniejącymi na analizowanym obszarze. Stosownie do powyższego:

Przekonującą wywodzi GDOŚ, iż przeprowadzona przez Organ analiza oddziaływań planowanego przedsięwzięcia na środowisko nie potwierdza, wbrew przekonaniu Stowarzyszenia, konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji następcej. Sposoby technicznej realizacji przedsięwzięcia zostały zatem przedstawione w stopniu wystarczającym na przeprowadzenie pełnej oceny oddziaływania na środowisko. Warunki dotyczące przeciwdziałania, minimalizacji oraz monitoringu emisji związanych z realizacją oraz eksploatacją planowanego przedsięwzięcia, zawarte zarówno w decyzji organu I, jak i II instancji, a także stwierdzenie obowiązku wykonania analizy porealizacyjnej zostały zaproponowane racjonalnie i adekwatnie do charakteru i skali oddziaływania inwestycji na środowisko.

5. Zarzutów skargi Skarżących M.W.R. nie można było uwzględnić. Stosownie do powyższego:

5.1. i 5.2. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Skarżących M.W.R. naruszenia przez GDOŚ art. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 3 pkt 50 P.o.ś. , tj. naruszenia zasady zrównoważonego rozwoju poprzez stwierdzenie m.in. że ocena zasadności podjęcia inwestycji i jej funkcjonalność nie leżą w kompetencji

organów środowiskowych. W sprawie nie doszło również do wywodzonego przez Skarżących M.W.R. naruszenia przez GDOŚ art. 6 ustawy P.o.ś., tj. naruszenia zasady przezorności, poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu analizy kryteriów środowiskowych alternatywnego wariantu przedsięwzięcia (fioletowego 2), a w to miejsce narzucenie przeprowadzenia analiz porealizacyjnych. Stosownie do powyższego:

Przez zrównoważony rozwój rozumie się taki rozwój społeczno - gospodarczy, w którym następuje proces integrowania działań politycznych, gospodarczych i społecznych, z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych, w celu zagwarantowania możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb poszczególnych społeczności lub obywateli zarówno współczesnego pokolenia, jak i przyszłych pokoleń (art.3 pkt 50 P.o.ś.).

„1. Zasada zrównoważonego rozwoju pełni przede wszystkim rolę dyrektywy wykładni. Wtedy, gdy pojawiają się wątpliwości co do zakresu obowiązków, rodzaju obowiązków i sposobu ich realizacji należy posiłkować się zasadą zrównoważonego rozwoju. Pełni ona zatem rolę podobną do zasad współżycia społecznego czy społeczno-gospodarczego przeznaczenia w prawie cywilnym. 2. W pierwszej kolejności do uwzględniania zasady zrównoważonego rozwoju obowiązany jest ustawodawca w procesie stanowienia prawa, ale z drugiej zasadę tą powinny mieć na uwadze organy stosujące prawo.” – por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt II OSK 2123/13, publ. CBOSA.

„Pojęcie "zrównoważonego rozwoju" zaczerpnięte zostało z dokumentów prawa międzynarodowego i oznacza wymóg, by ingerencja w środowisko była jak najmniej szkodliwa, a korzyści społeczne były proporcjonalne i społecznie adekwatne do wyrządzonych szkód. W ramach zasady zrównoważonego rozwoju mieści się nie tylko ochrona przyrody, ale także należta troska o rozwój społeczny i cywilizacyjny związany z koniecznością budowania nowej infrastruktury.” – por. wyrok NSA z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt II OSK 306/12, publ. CBOSA.

Kto podejmuje działalność, której negatywne oddziaływanie na środowisko nie jest jeszcze w pełni rozpoznane, jest obowiązany, kierując się przezornością, podjąć wszelkie możliwe środki zapobiegawcze (art.6 ust.2 P.o.ś.).

„Istotą zasady przezorności jest przyjęcie, iż w sytuacji, kiedy nie można wiarygodnie uzasadnić, że oddziaływanie jest nieznaczące, może być ono znaczące, a racjonalne wątpliwości co do ryzyka wystąpienia oddziaływania są przesłanką na

rzecz dokonania oceny i zawsze interpretuje się je na korzyść środowiska, a nie na korzyść inwestycji.” – por. wyrok NSA z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt II OSK 2002/15, publ. CBOSA.

Ocena stanu faktycznego sprawy w kontekście w/w dyrektyw została dokonana przez GDOŚ na str.53 – 54 zaskarżonej decyzji odwoławczej. Przekonującą wywodzi Organ, iż w konsekwencji wykluczenia ewentualności wystąpienia w sprawie ponadnormatywnych, negatywnych oddziaływań przedsięwzięcia na środowisko i jednoczesnego nałożenia na Inwestora obowiązku spełnienia określonych warunków, związanych z realizacją i eksploatacją planowanego przedsięwzięcia, tak aby jego oddziaływanie na środowisko było możliwie jak najmniejsze, brak jest podstaw do wywodzenia, iż realizacja planowanego przedsięwzięcia pozostawałby w kolizji z zasadą zrównoważonego rozwoju lub przezorności. W toku postępowania Organ poddał dokładnej weryfikacji każdy z zaproponowanych wariantów realizacji przedsięwzięcia, a ustalenie środowiskowych uwarunkowań dla wariantu preferowanego przez Inwestora samo w sobie w żaden sposób nie narusza przepisów prawa materialnego ani przepisów postępowania.

5.3. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Skarżących M.W.R. naruszenia przez GDOŚ art. 66 ust. 1 pkt 15 u.u.i.s. poprzez jego pominięcie i nieuwzględnienie okoliczności, że raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko z września 2017 r. nie zawiera wyczerpującej analizy możliwych konfliktów społecznych. Stosownie do powyższego:

„Ustawodawca nałożył obowiązek uwzględnienia w raporcie analizy możliwych konfliktów społecznych związanych z planowanym przedsięwzięciem, którą to analizę przedmiotowy raport zawiera. Obowiązek ten nie oznacza natomiast konieczności odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia tylko z powodu sprzeciwu lokalnej społeczności.” – por. wyrok NSA z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. akt II OSK 430/18, publ. CBOSA.

„Sam sprzeciw lokalnej społeczności lub stron postępowania nie jest wystarczającą przesłanką do odmowy wydania decyzji środowiskowej.” – por. wyrok NSA z dnia 14 maja 2019 r., sygn. akt II OSK 1345/18, publ. CBOSA.

Odnutować należy, iż do zagadnienia możliwych konfliktów społecznych Organ odniósł się w sposób wyczerpujący m.in. na str. 46-47 oraz str. 55 zaskarżonej decyzji. Stanowisko to jest w ocenie Sądu przekonujące.

5.4. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Skarżących M.W.R. naruszenia przez GDOŚ art. 66 ust. 6 u.u.i.s. poprzez jego pominięcie i nieuwzględnienie okoliczności, że raport nie zawiera wyczerpujących analiz na temat eksploatacji i użytkowania przedsięwzięcia. Stosownie do powyższego:

Stwierdzić należy, iż zarówno w raporcie, jak i w zaskarżonej decyzji odwoławczej kwestia eksploatacji i użytkowania przedsięwzięcia została wyczerpująco zanalizowana.

5.5. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Skarżących M.W.R. naruszenia przez GDOŚ art. 62 ust. 1 pkt 1 lit. a, c, d u.u.i.s. poprzez nieprzeprowadzenie wyczerpującej analizy wpływu planowanego przedsięwzięcia na zdrowie i warunki życia oraz zabytki znajdujące się przy ul. Bohaterów Getta Warszawskiego. Stosownie do powyższego:

Stwierdzić należy, iż zarówno w raporcie, jak i w zaskarżonej decyzji odwoławczej kwestia wpływu planowanego przedsięwzięcia na zdrowie i warunki życia oraz zabytki znajdujące się przy ul. Bohaterów Getta Warszawskiego została wyczerpująco zanalizowana.

5.6. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Skarżących M.W.R. naruszenia art. 80 ust. 2 i 3 u.u.i.s. w zw. z art. 4 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 470, ze zm.), dalej „u.d.p.”, poprzez błędne uznanie, że planowana trasa tramwajowa stanowi drogę publiczną, w konsekwencji czego nie przeprowadzono badania zgodności planowanego przedsięwzięcia z miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego i błędnie zastosowano art. 72 ust. 1 pkt 10 u.u.i.s. Stosownie do powyższego:

Kwestia braku konieczności badania zgodności planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami planu miejscowego została wyczerpująco omówiona w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji na str. 19-22, a także na str. 58 oraz 63. Zgodnie z art. 80 ust. 2 u.u.i.s. wydanie decyzji środowiskowej następuje po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nic dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej (...). Przez pojęcie drogi rozumie się budowlę wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiącą całość techniczno-użytkową, przeznaczoną do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowaną w pasie drogowym (ust. 4 pkt 3 ustawy drogowej). Jak już zostało wyjaśnione, projektowane torowisko tramwajowe jest elementem ulicy i

podlega regulacjom ustawy drogowej. Zgodnie bowiem z art. 4 pkt 4 ww. ustawy poprzez pojęcie torowiska tramwajowego należy rozumieć część ulicy między skrajnymi szynami wraz z zewnętrznymi pasami bezpieczeństwa o szerokości 0,5 m każdy. Z kolei ulica stanowi drogę na terenie zabudowy lub przeznaczonym do zabudowy zgodnie z przepisami o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w której ciągu może być zlokalizowane torowisko tramwajowe (ust. 4 pkt 3 ustawy drogowej). Co więcej, droga to budowla wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiąca całość techniczno-użytkową, przeznaczona do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowana w pasie drogowym (ust. 4 pkt 3 ustawy drogowej). Poprzez ruch drogowy należy rozumieć ruch pojazdów, zwierząt i pieszych po drogach. Tramwaj stanowi pojazd szynowy, a tym samym niezbędne do jego poruszania torowisko tramwajowe stanowi drogę, niezależnie czy jest wybudowana łącznie czy rozdzielnie z jezdnią. Tym samym wnioskodawca może następczo uzyskać decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w trybie ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych. Należy także podkreślić, że w świetle omawianych przepisów nie ma znaczenia czy projektowane torowisko tramwajowe będzie częścią istniejącego, czy nowoprojektowanego pasa drogowego. Jednoznaczne zatem jest, że planowana trasa tramwajowa stanowi drogę publiczną, a Skarżący mylnie interpretują brzmienia wskazywanych przez siebie przepisów. W świetle powyższego bezspornym jest, iż w przedmiotowej sprawie nie istnieje konieczność badania zgodności lokalizacji planowanej inwestycji z planem miejscowym.

5.7. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Skarżących M.W.R. naruszenia art. 80 ust. 1 pkt 3 u.u.i.ś. poprzez pominięcie przy wydawaniu decyzji przez organ I i II instancji wyników postępowania z udziałem społeczeństwa. Stosownie do powyższego:

Zarzuty naruszenia art. 66 ust. 1 pkt 15 u.u.i.ś., ze względu na fakt, iż zdaniem Skarżących raport nie zawiera wyczerpującej analizy możliwych konfliktów społecznych oraz naruszenia art. 80 ust. 1 pkt 3 u.u.i.ś. poprzez pominięcie przy wydawaniu decyzji wyników postępowania z udziałem społeczeństwa, należy uznać za bezzasadne. Do powyższych kwestii Organ odniósł się w sposób wyczerpujący m.in. na str. 46-47 oraz str. 55 zaskarżonej decyzji odwoławczej. Raport obejmuje analizę konfliktów społecznych, która została oceniona przez organ zarówno I, jak i II

instancji jako prawidłowa, z uwagi na indywidualny charakter i specyfikę omawianej inwestycji.

GDOŚ uznał ponadto prawidłowość sposobu odniesienia się przez RDOŚ do uwag i wniosków przedstawionych w ramach udziału społeczeństwa. Jednocześnie w uzasadnieniu decyzji odwoławczej GDSOŚ przeanalizował kwestie podniesione podczas udziału społeczeństwa na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. W związku z powyższym, stawiane zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

5.8. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Skarżących M.W.R. naruszenia art. 80 ust. 1 pkt 1 u.u.i.ś. poprzez nieuwzględnienie opinii PPIS z dnia 30 listopada 2018 r. Do powyższej kwestii mają zatem pełne zastosowanie wcześniejsze rozważania Sądu, odnoszące się do analogicznego zarzutu, podniesionego w skardze Stowarzyszenia.

5.9. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Skarżących M.W.R. naruszenia art. 81 ust. 1 u.u.i.ś. poprzez błędne nieuznanie przez organy zasadności realizacji przedsięwzięcia w wariantie innym niż preferowany przez Inwestora, tj. w wariantie fioletowym 2, prowadzące do zaniechania przez organy wystąpienia do Inwestora o udzielenie zgody na wskazanie w decyzji środowiskowej innego wariantu. Stosownie do powyższego:

Jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika brak możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantie proponowanym przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji, spośród wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5, wariant dopuszczony do realizacji. W przypadku braku możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantach, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5, oraz w przypadku braku zgody wnioskodawcy na wskazanie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wariantu dopuszczonego do realizacji, organ odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia (art.81 ust.1 u.u.i.ś.).

W/w zarzut Skarżących pokrywa się z zarzutami podnoszonymi na etapie postępowania odwoławczego, do których GDOŚ odniósł się m.in. na str. 21-22, 31-32 zaskarżonej decyzji odwoławczej. Z zebranego w postępowaniu administracyjnym materiału dowodowego wynika zatem jednoznacznie, iż przy zachowaniu warunków określonych w decyzjach organów obu instancji realizacja i eksploatacja przedmiotowego przedsięwzięcia nie pociągnie za sobą znaczących negatywnych oddziaływań na środowisko. W świetle powyższe brak było podstaw do wskazania

Inwestorowi do realizacji wariantu innego niż przez niego preferowany (art.81 u.u.i.ś.), czyli alternatywnego, tj. fioletowego 2.

5. 10. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Skarżących M.W.R. naruszenia art. 66 ust. 1 pkt 3b u.u.i.ś. poprzez błędne uznanie, że w niniejszej sprawie nic dochodzi do kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć planowych dotyczących szeregu połączeń tramwajowych na terenie całej dzielnicy Gdańsk - Wrzeszcz, w szczególności będących konsekwencją włączenia linii tramwajowej w Al. Grunwaldzką na wysokość ul. Bohaterów Getta Warszawskiego. Stosownie do powyższego:

Oddziaływania skumulowane, wbrew twierdzeniu Skarżących, zostały uwzględnione w raporcie przy modelowaniu oddziaływań omawianego przedsięwzięcia, a zarzut dotyczący pominięcia tej kwestii został omówiony na str. 51-52 skarżonej decyzji.

5.11. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Skarżących M.W.R. naruszenia art. 7 i 77 § 1 k.p.a., tj. niewyjaśnienia sprawy w sposób kompleksowy, pominięcia istotnych faktów wynikających z zaoferowanego materiału dowodowego oraz nieuwzględnienie interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, poprzez:

(-) pominięcie faktów wynikających z przedstawionego materiału dowodowego tj. koreferatu do analizy wielokryterialnej wariantów przebiegu trasy Nowa Politechniczna w Gdańsku, dalej koreferat, opracowań inżynierskich z dnia 3 kwietnia 2019 r., 10 maja 2019 r., 2 lipca 2019 r., 26 lipca 2019 r.;

(-) nieprzeprowadzenie analizy porównawczej pomiędzy wariantami fioletowymi nr 1 i nr 2 przedsięwzięcia oraz błędne przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantie innym, niż proponowany przez wnioskodawcę;

(-) zaakceptowanie ryzyka związanego z emisją drgań i hałasu, z powstaniem pęknięć i zarysowań na budynkach przy ul. Bohaterów Getta Warszawskiego oraz obniżeniem poziomu wód podziemnych;

(-) pominięcie faktu, że obiekty znajdujące się w obszarze bezpośredniego oddziaływania przedsięwzięcia są potencjalnie narażone na negatywny wpływ prac budowlanych oraz eksploatacji nowoprojektowanego torowiska.

Stosownie do powyższego:

Zarówno przedłożony Koreferat, jak i pozostałe wymienione w stawianym zarzucie opracowania inżynierskie zostały przez GDOŚ rozpatrzone, co znajduje

potwierdzenie m.in. na str. 46-50 zaskarżonej decyzji odwoławczej, gdzie organ odniósł się do omawianej kwestii.

5. 12. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Skarżących M.W.R. naruszenia art. 80 k.p.a., tj. naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. Stosownie do powyższego:

Organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona (art.80 k.p.a.).

„Zgodnie z ogólnymi zasadami postępowania administracyjnego, organy administracji stoją na straży praworządności i podejmują kroki niezbędne do dokładnego ustalenia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli (art. 7 k.p.a.). Organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy (art. 77 § 1 k.p.a.) i dopiero na podstawie całokształtu materiału dowodowego ocenia, czy dana okoliczność została udowodniona (zasada swobodnej oceny dowodów - art. 80 k.p.a.). Po przeprowadzonym postępowaniu, jeśli sprawa jest dostatecznie wyjaśniona oraz taką formę rozstrzygnięcia przewidują odpowiednie przepisy, organ wydaje decyzję, uwzględniając wytyczne co do jej elementów składowych, wskazanych w art. 107 k.p.a., przedstawiając m.in. przyjęty w sprawie stan faktyczny (art. 107 § 3 k.p.a.).” – por. wyrok NSA z dnia 26 kwietnia 2022 r., sygn. akt II OSK 2401/19, publ. CBOSA.

Zestawienie ustaleń faktycznych i ocen prawnych, sformułowanych w zaskarżonej decyzji odwoławczej ze zgromadzonym w postępowaniu administracyjnym materiałem dowodowym, prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż w/w ustalenia i oceny znajdują pełne pokrycie w tym materiale.

5. 13. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Skarżących M.W.R. naruszenia art.11 k.p.a., tj. naruszenia zasady przekonywania poprzez brak merytorycznego ustosunkowania się do poszczególnych zarzutów o charakterze geologicznym, wodnym, urbanistycznym odwołania, a jedynie lakoniczne stwierdzenie, że treść raportu w tym zakresie jest wystarczająca. Stosownie do powyższego:

Organy administracji publicznej powinny wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwieniu sprawy, aby w ten sposób w miarę możliwości doprowadzić do wykonania przez strony decyzji bez potrzeby stosowania środków przymusu (art.11 k.p.a.).

Jak podnosi się w piśmiennictwie (por. Małgorzata Jaśkowska „Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego”): „Jedną z podstawowych form realizacji zasady przekonywania jest uzasadnienie decyzji administracyjnej. Zgodnie z orzecznictwem sądowym: „Obowiązek sporządzenia uzasadnienia decyzji odpowiadającego wymogom określonym w art. 107 § 3 k.p.a. stanowi realizację w postępowaniu administracyjnym zasady przekonywania. [...] Uzasadnienie decyzji ma stanowić uzewnętrznenie tychże motywów, pokazanie rozumowania organu, a nie tylko wykaz zebranych faktów i norm. Uzasadnienie ma stanowić właśnie odpowiedź na pytanie: «dlaczego?», a nie tylko stwierdzenie «że». Ono ma nie tylko przekonać adresata decyzji o słuszności rozstrzygnięcia, ale właśnie umożliwić pogłębioną kontrolę i ocenę rozumowania” (wyrok NSA z 25.10.2016 r. II OSK 110/15, LEX nr 2258826).”.

W tym kontekście trafnie wskazał GDOŚ, iż w uzasadnieniu własnej decyzji dostatecznie szczegółowo ustosunkował się do każdego ze stawianych przez odwołujących zarzutów, omówił uwagi i wnioski wnoszone przez strony w toku postępowania, a także ustosunkował się do uwag i wniosków wniesionych podczas udziału społeczeństwa na etapie postępowania prowadzonego przez organ I instancji, zawierając w uzasadnieniu decyzji stosowne wyjaśnienia każdej z podniesionych kwestii. Zasadnie podkreślił przy tym, iż sam fakt występowania rozbieżności pomiędzy stanowiskami organu oraz niektórych stron postępowania nie świadczy o naruszeniu art.11 k.p.a.

5. 14. W sprawie nie doszło do wywodzonego przez Skarżących M.W.R. naruszenia art. 84 § 1 k.p.a. poprzez niepowołanie biegłego (raport został sporządzony na zlecenie Inwestora). Podobnie, jak to miało miejsce przy ocenie analogicznego zarzutu, sformułowanego w równoległej skardze Stowarzyszenia, stwierdzić należy zasadność stanowiska GDOŚ, iż jako organ wyspecjalizowany w kwestach ochrony środowiska, był on w stanie dokonać samodzielnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, bez konieczności zasięgania wiadomości specjalnych biegłych.

W świetle powyższych okoliczności wniesione skargi nie mają usprawiedliwionych podstawa.

Z tej racji Sąd orzekł jak w sentencji na podstawie art.151 p.p.s.a.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

Natalia Berkowska

Słarszy Referent